

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Богу благодарим, браћо и сестре, што се данас налазимо овде заједно са вама у овој дивној нашој новој капели. Захваљујем се брату моме, владици Максиму, као и свима вама који сте помогли да се ово дело Божије овако успешно заврши и да добијемо једно лепо место где можемо да се састанемо и да се Богу молимо. Знам како је било до сада тамо у оној малој капелици, али и тамо је била благодат Божија која се испољава у овој лепој и великој богомољи. Овде у овом храму Божијем, као и свим осталим Божијим храмовима, ми се сабирамо да чујемо реч Божију, да се Богу помолимо за себе, за наше миле и драге, за цео наш народ али пре свега да чујемо шта нам Бог поручује, да чујемо реч Божију и да се учимо како по тој речи Божијој да живимо.

Сваке недеље, свакога празника Света Црква износи пред нас по једну дивну и прекрасну поуку или поруку за наш живот овде на земљи ради Царства Небескога. И данашње Свето Јеванђеље, које смо чули на Светој Литургији, даје једну такву предивну поруку и поуку, говорећи нам у причи о свадби царевог сина. Чули сте сви Јеванђеље, да га не помињемо у целини. Тамо се говори о једноме цару који приреди свадбу сину своме, посла званице, једном и други пут, и не хтедоше доћи. Неки одоше у поље своје, неки трговини својој. Онда цар посла слуге своје да нађу и позову све које нађу по улицама и раскршћима, да их доведу и да се испуни његова свечана дворана за свадбу. То слуге учинише те се дворана испуни. Међу њима се нађе један кога домаћин цар виде да је без свадбенога руха. Приђе и пита га: „Како си дошао овде?“ И он оћута. Шта значи ова прича? Јасна је свима. Цар који приређује гозбу јесте сам Господ Бог наш. Свадба царевог сина јесте Царство Небеско. Званице које нас позивају на свадбу јесу слуге Божије и анђели и арханђели преко којих је Бог слао Своје поруке, али и сви Свети угодници Божији од Старога Завета, када је говорио преко пророка Својих, преко светих апостола, преко светих отаца и до дана данашњег говори Бог и позива нас преко Својих слугу на свадбу Сина Свога у Царство Небеско. Позив, то је, у ствари, Јеванђеље Христово које се проповеда широм света. А званице, то смо сви ми, цео род људски. Али се сви не одазваше на тај позив царев, него једни занемарише тај позив, дакле, проповед јеванђељску, једни одоше у поље своје, други трговини својој и онда тек на трећи позив испуни се дворана Царства Небескога. Ко су ти људи који су се одговарали и нису хтели доћи на свадбу? То су они неверници који не прихватају Јеванђеље Христово, то су незнабошци и сви они који Христа Господа не признају и не примају Га као свога Спаситеља, као Сина Божијег. Они који Га примише, то су верујући људи, али, авај, међу њима постоји велика разлика. Има људи који се називају верницима, верујућима, али само по имену. То су они који су крштени али до тога не држе у животу своме, не живе по својој вери и, у ствари, у њима онда и нема вере. Има и оних који прихватају реч Божију, Јеванђеље Христово, али брига овога света не дозвољава им да се у потпуности предаду томе путу Божијем него брину много о земаљским стварима, а пре свега угађају својим страстима, својим гресима, својим слабостима. И они се називају вернима и хришћанима, али у њима хришћанскога нема ни мало или готово ни мало. Прави верници су они који чују позив слугу Божијих за Царство Небеско, који се одазивају на њега, значи који прихватају Јеванђеље Христово и у овоме животу се труде да по њему живе, да испуњавају заповести Христове и тако припремају себи у ствари то свадбено рухо са којим треба да се појаве пред Царем својим Небеском, да нас не би Он осудио и избацио из Своје дворане као онога што је био непристојно одевен. Овде живот на земљи нам је

дат, Бог је зато дошао, да нам покаже циљ нашега живота овде, да нам покаже пут и начин како да живимо а наше је да се трудимо на томе путу, да извршавамо закон Божији, да се оденемо и душу нашу обучемо у свадбено рухо а не да се појавимо пред Господом својим, пред Царем својим у неким греховним ритама и одрпане одежде. То је оно што данашње Јеванђеље препоручује и говори, браћо и сестре, а наше је, који се овде сабирамо, да погледамо сваки себе и сваки себи да одговори којој групи људи припада. Да ли смо они прави верници, који не само да верујемо, него се и трудимо да по тој вери и живимо? Јер каже Свето Јеванђеље да је вера без добрих дела мртва. Значи, потребно је да живот наш управимо путем светих врлина, да избегавамо свако зло, грех, пакост, злобу, мржњу, чињење зла другоме, као што је Господ једном рекао: „Оно што не желите да вама други чине немојте ни ви другима чинити“ и „Оно што би ви желели да вама чине други и ви другима чините“. То је мера, у ствари, јеванђељског живота. Ако се будемо тога држали, браћо и сестре, онда ћемо се удостијити да уђемо у Царство Небеско, да уђемо на свадбу царевoga сина за богату трпезу коју је Бог приредио онима који га љубе и који му служе. Да, пре свега, чувамо веру коју нам је Господ предао преко својих светих апостола, преко светих отаца. Јер, ако немамо праву веру не можемо имати ни прави живот по вери а онда можемо се само називати хришћанима по имену а у томе не бити достојни. Као што данас, на жалост, постоје многи они који себе називају хришћанима, чак и православнима, али да не идемо даље, нека сами себи одговоре где се налазе.

А ми да се трудимо, да останемо на путу Божијем, чувајући нашу свету веру православну онакву какву су нам свети оци предали и како смо примили од Светога Саве нашега и осталих угодника из рода нашега, да по тој вери живимо чувајући је неокрњену, неупрљану, неизмењену и тако да Богу угодимо и обучемо душу своју у свадбено рухо, како би били достојни да седнемо за небеску трпезу коју је Цар Небески припремио онима који Га љубе.

Ето, браћо и сестре, то је порука данашње свете недеље, данашњег Јеванђеља. Нека би Господ, молитвама Свете Богородице и свих угодника Божијих, дао нама снаге да на том путу останемо, да у томе истрајемо непоколебљиво до краја нашега живота, јер само тако ако будемо живели можемо се надати да ћемо, по милости Божијој, и ми наћи се у Царству Његовоме и тамо са свима светима славити Оца и Сина и Светога Духа, Тројицу Једносушну и нераздељиву кроза све векове и сву вечност. Амин.

Срећан и Богом благословен данашњи празник, срећна вам ова нова капела, да је обилно користите и редовно у њу долазите.